

РЕШЕНИЕ

№ 4622

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 20.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2234** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по искане на Г. К. Г. с адрес [улица], [населено място], общ. Столична, за обявяване нищожност на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3953/02.10.2022г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР – В. Д., с която на основание [чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП](#) по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца, като в тази връзка е отнето свидетелството за управление на МПС.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е нищожна, поради липса на волеизявление. Посочва, че са налице две заповеди за ПАМ с напълно идентичен номер № 3953/02.10.2022 г., издадени от различни лица, с които се налагат различни мерки, което въвежда в заблуда кое е длъжностното лице, издател на заповедта, както и че не

е ясно коя е наложената ПАМ със Заповед № 3953/02.10.2022г., както и друга такава – с идентично съдържание, но с различен номер от същия издател. Моли, съдът да провъзгласи оспорения акт за нищожен. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Представена е по делото молба от процесуален представител – адв. А. И., с която се поддържа жалбата по подробно изложени съображения. Претендират се направените разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“- СДВР В. Д. в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема от фактическа страна следното:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3953/02.10.2022г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР В. Д., на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца. Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че срещу субектът на ПАМ е съставен АУАН № 601397 от 02.10.2022г. за това, че е управлявал МПС Порше с табели с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] (не е посочено кога) след употреба на наркотични вещества.

По отношение издателя на заповедта, по делото са представени доказателства, че същият е лице на длъжност младши автоконтрольор в сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

От представените по делото доказателства се установява още, че спрямо жалбоподателя въз основа на посочения АУАН са издадени общо три заповеди за налагане на ПАМ (а не четири, както се твърди с жалбата), както следва:

- Процесната заповед с № 3953/02.10.2022г. на мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР В. Д., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - за отнемане на свидетелството му за управление до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца;
- заповед № 3954 от 02.10.2022г. на мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР В. Д., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - за

отнемане на свидетелството му за управление до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца;

Двете заповеди са с идентично съдържание, но с различен номер.

- заповед № 3953/02.10.2022г. на мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР Ц. В. В., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП за прекратяване на регистрацията на МПС;

Видно от резултатите, установени с протокол рег. № И-9080/02.11.2022 г. на Специализирана химическотоксикологична лаборатория към ВМА - С., при извършеното лабораторно изследване на дадената проба по повод установеното административно нарушение с АУАН № 601397 от 02.10.2022г., в кръвта и урината на Г. К. Г. не е било установено наличие на наркотични вещества.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Искането за прогласяване на нищожност на процесната заповед е направено от надлежна страна, същото не е обвързано със срок, поради което производството по делото е допустимо.

Разгледано по същество искането е основателно, като основанията за този извод са следните:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.1 от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. По делото не са представени доказателства, че издателят на заповедта е бил сред лицата, разполагащи с компетентност да налага ПАМ, доколкото не са представени доказателства, че директорът на СДВР е делегирал правомощията си по налагане на ПАМ по [чл. 171, т.1 от ЗДвП](#) на полицейските органи в отдел "ПП" на СДВР. Доказателствената тежест за установяване на това обстоятелство е била за ответника, на когото съдът е дал изрични указания в тази насока. В резултат на процесуалната пасивност на ответника (вероятно поради резултатите от лабораторното изследване, които са отрицателни),

това обстоятелство по делото е останало недоказано. Издадената от некомпетентен орган заповед е нищожна и съдът следва да прогласи нейната нищожност без да е необходимо да обсъжда останалите твърдени пороци на заповедта.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя и в полза на процесуалния представител на жалбоподателя. По делото не са представени доказателства за платени 10лв. за държавна такса за образуване на производството. На основание чл. 78 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК таксата за образуване на делото следва да бъде събрана от АССГ и като разноски по производството следва да бъде възложена в тежест на СДВР.

Представени са доказателства за ползвана адвокатска услуга при условията на чл. 38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, т.е. безплатно. Съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗА адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на определени лица, като алинея 2 на същия текст предвижда, че ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати. В случая са налице предпоставките по чл. 38, ал. 2 ЗА и на адвоката, оказал безплатна правна помощ следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение. В тази връзка, като съобрази, че делото не е с фактическа и правна сложност и исканията за проглясяване на нищожността на заповедите за ПАМ са разделени в отделни производства по инициатива на съда, съдът намира, че в полза на адв. И. следва да бъде присъдено възнаграждение в размер на 500 лева. На основание чл. 143, ал.1 от АПК СДВР следва да плати на адв. И. за адвокатско възнаграждение сумата в размер на 500лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна

административна мярка № 3953/02.10.2022г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР – В. Д., с която на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДВП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на АССГ сумата от 10 (десет) лева, представляваща съдебно-деловодни разноски, като при липса на плащане в двуседмичен срок от уведомяването за посочената сума да се издаде служебно изпълнителен лист.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на адвокат А. И. И. от САК, разноски в размер на 500 (петстотин) лева, представляващи адвокатско възнаграждение. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: